

A félelem és a szeretet olyan, mint két különböző nyelv.

Más hangzókat használnak, más dallammal szólnak, más szavak formálódnak mondatokba és más érzéseket keltenek. Soha nem találkoznak egymással. Vagy félelem van, vagy szeretet. Érdekes ez, épp ezért figyeljük meg, hogy mi történik bennünk, amikor magával ragad a félelem, és milyen az, amikor a szeretet állapotában vagyunk. Vigyázat! Nem a birtokló szeretetről van szó, hanem arról, ami tiszta és őszinte, elfogadó, befogadó és bizony feltételek nélküli.

bennük pedig beindul egy gépezet, ami azon a babonán alapszik, hogy a fekete macska szerencsétlenséget hoz. A macska biztos nem, de az a félelem, amit a macska látványa generál az emberben, no annak van teremtő ereje.

A szeretet, a feltételek nélküli, a szívcsakrában „lakik”, a minden és mindenki egy állapotában létezik. Nem tesz különbséget közted és köztem, mert itt már nincsenek határok – egyek vagyunk. Ha úgy tetszik, benned magamat látom és fordítva. Ebben az értelmezésben semmi sincs rajtam kívül. A

A félelem egy energia. Amikor a félelem energiafrekvenciájára hangolódunk, akkor a lábaink nem mozdulnak, lebénulunk, önvédelmi mechanizmusaink is beindulnak, akár tettlegességben is megnyilvánulhatnak, ha pl. a fizikai túlélésünkről van szó. Elménk elhomályosodik és a „leszállt ködtől” nem látunk tisztán.

A szeretet is energia. Amikor a szeretetenergia frekvenciájára hangolódunk, akkor kinyílunk, mint a virág, kitágulunk és egyre nagyobb teret ívelünk át a létezésünkben. Ráébredünk arra, hogy nincsenek határok,

”A szeretet szárnyakat ad, átölel, miközben szabad utat enged – menj, ha menni kívánsz.

Félelem vs. szeretet

A félelem a gyökércsakra „démona”, vagyis mindazok a gondolatok és érzelmek, amelyek a félelem által vannak átítatva, szűkítik a gyökércsakrát. Ez esetben a földelésünk gyengül, és egyre bizonytalanabbá válik az az alap, amire építkeznénk. Pontosan tudjuk, hogy egy ház megépítésének első és legfontosabb lépése egy biztos alapzat, ami mélyen a földbe nyúlik, hogy stabilan meg tudja tartani a ráépített szerkezetet. Nos, emberlétünk alapzata a gyökércsakra. A lábak, a gáttéjék, ezenkívül minden, ami szilárd, vagyis a csontok és a fogak tartoznak ehhez az energiatérhez. Ha kellően aktív és nyitott, akkor képesek vagyunk meglépni a lépéseinket, megtaláljuk a megoldásokat az életünkben megjelenő feladatokra. Vannak helyzetek, amikor nagyon is jó szolgálatot tesz a félelem, hiszen ez is a részünk – életveszélyes – helyzetekben útmutatóul is szolgálhat, tehát magával a félelemmel nincs semmi gond. Attól válik problémássá, hogy amikor véget ér a veszélyes szituáció, ahelyett, hogy engednénk elcsitulni a félelmet, megtartjuk és magunkkal visszük, mint valami emlékeztetőt. Érdemes körülnézni az életünkben, hogy vajon van-e olyan gondolatunk, hogy ez vagy az fog velünk történni, ha... Itt van pl. a fekete macska esete. Nagyon sokan még manapság is megijednek, ha egy macska keresztbemegy előttük, hát még, ha a macska fekete. Szegény macska mit sem sejtve átballag az úton,

vagyok van mindenhol. Így aztán mivel nem birtokoltam soha semmit, nem is veszíthetek el soha semmit és senkit. Kár az aggodalomért, a félelmekért. Hiábavalók. Az elkülönültség álla-

potában jelentkezik be a szívcsakra „démona”, a gyász, vagyis a fel nem dolgozott és magunkkal cipelt veszteségek. Ezek által tűnik egyre távolabbinak az öröm és a boldogság állapota, és a helyüket átveszi a bánat és a szomorúság. A félelemmel együtt járva tapasztalhatjuk, hogy ha egy kicsi örömet is beengedünk az életünkbe, máris felüti a fejét a büntudat, és aggódni kezdünk azért, hogy mi lesz, ha elmúlik. „Meg lesz ennek a börtje!” – hangzik el sokszor.

egység van, így aztán lehullik rólunk minden, ami nem a szeretet.

A félelem megköt, magához szorít és megfojt a „szeretetével”, pontosabban az önzőség-

vel – jaj, ne menj el, ne hagyj magamra.

A szeretet szárnyakat ad, átölel, miközben szabad utat enged – menj, ha menni kívánsz.

A félelem aggódik amiatt, ami volt és ami lesz. Kontrollálni kíván és

kritikus szemmel tekint mindenre. Tele van elvárásokkal. Hát persze, hiszen csak így tudja irányítása alatt tartani az eseményeket.

A szeretet engedi, ami megy és fogadja, ami jön. Nem ítélkezik és nem vár el semmit. Tudja, hogy minden úgy jó, ahogy van. Bizalommal fogadja a történeteket, még akkor is, ha épp rossznak minősítjük azt.

Mindketten aktívak, kommunikálnak és cselekszenek. Az egyik nagy különbség, hogy máshonnan töltkeznek – más nyelven beszélnek.

A másik, hogy a félelem nem érti a szeretet nyelvét, és soha nem is fogja megérteni. Ám a szeretet képes befogadó lenni a félelem számára is. Mindkettő bennünk van, és mindannyian jól ismerjük őket. Lássuk meg, hogy épp melyik munkálkodik bennünk és tegyük a szívünkre a kezünket. Válasszuk a kettő közül azt, amelyik ott és akkor a legjobb a számunkra.

László Anikó ■